

## Arrest

nr. 217 017 van 18 februari 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT  
Sint-Quentinstraat 3  
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DESIMPELAERE *loco* advocaat P. ROBERT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 6 december 2017.

1.2. Op 6 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, afkomstig te zijn van het dorp Pindi Bhago nabij Sialkot in de Punjab, en de Ahmadiya-variant van de islam te belijden. U hebt uw hele leven in hetzelfde dorp gewoond, en ging hier ook naar school tot u het middelbaar afmaakte. Naderhand behaalde u een Bachelor of Arts diploma via studeren op afstand. U hebt nooit gewerkt in Pakistan. In 2015 huwde u met een Pakistaan die permanent in België woont, wie u later dat jaar ook een maand lang kwam bezoeken. In 2018 kregen jullie samen een kind in België.*

*U gaf in uw dorp bij u thuis sinds 2015 koranlessen aan kinderen uit de buurt. Begin 2017 begon u ook lessen te geven aan een aantal niet-Ahmadi-kinderen van vrienden van u uit de buurt. In mei of juni 2017 kreeg u evenwel te horen dat de maulvi's van het dorp het ongehoord vonden dat een (in hun ogen) ongelovige koranlessen gaf aan moslimkinderen. In samenspraak met de niet-Ahmadi-ouders zette u dan ook de lessen voor deze kinderen stop. Dat bracht evenwel geen soelaas, en de bedreigingen werden erger – in juli 2017 hoorde u dat ze u met de dood hadden bedreigd. Uw familie besloot daarop dat u het land maar beter kon verlaten.*

*In augustus 2017 verliet u Pakistan via de luchthaven van Lahore met behulp van een mensensmokkelaar, die voor u een paspoort op uw naam met een Duits visum had voorzien. U kwam op 24 augustus 2017 aan in Amsterdam, waar u door uw man werd opgehaald en die u dezelfde dag naar België bracht. U vroeg daarop op 6 december 2017 internationale bescherming aan in België. Ter staving van uw beschermingsvraag legt u voor: een Pakistaans paspoort, een Pakistaanse identiteitskaart, een huwelijksakte, documenten omtrent uw kind, een reçuutje van donaties gedaan aan de Ahmadi-gemeenschap in België, en kopieën van verblijfspapieren van familieleden van u in Europa. U stuurde nadien ook kopieën na van een oud paspoort, en van een attest van de Ahmadi-gemeenschap in België.*

#### **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U was op het moment van het persoonlijk onderhoud recent bevallen van een kind. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het onderhoud georganiseerd op het gelijkvloers in een lokaal met ramen, wat het manouvreren met de kindervagen bespoedigde en een meer kindvriendelijke omgeving uitmaakte.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017. Hierin stelt de UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of religion, ethnicity, (imputed) political opinion, and/or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

*Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.*

*De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet geheel heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

**Ten eerste** zijn er ernstige redenen om te vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelde over uw paspoort(en), mogelijk in een poging om uw verplaatsingen voor uw komst naar België verborgen te houden (die immers kunnen blijken uit zaken in uw paspoort zoals visums en stempels). U verklaarde namelijk dat u in Pakistan nooit een paspoort had gehad, tot het moment dat de mensensmokkelaar er een voor u haalde met het oog op uw komst naar België in 2017 (CGVS p. 17). Naderhand stuurde u evenwel een foto van een oud paspoort na, wat er op wijst dat u weldegelijk een eerder paspoort hebt gehad (document 8). Bovendien dient hierover te vastgesteld te worden dat het volgnummer van het oude paspoort (BP4180911) en het volgnummer van het paspoort dat de smokkelaar bekomen zou hebben (BP4180912) perfect volgen op elkaar. Beide paspoorten (alsook uw identiteitskaart, document 2) hebben bovendien dezelfde pasfoto. Dit alles doet vermoeden dat het paspoort dat u voorlegde (document 1) helemaal niet door een smokkelaar werd bekomen, maar daarentegen een authentiek paspoort betreft (mogelijk met gebruik van de foto die in de databank van de Pakistaanse autoriteit zit; beide paspoorten zijn biometrische e-paspoorten), en dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegt in een poging uw gaan en staan voorafgaand aan uw asielaanvraag voor het CGVS te verbergen. Er staan bijvoorbeeld een aantal in- en uitreisstempels in uw paspoort die gedateerd zijn voor de datum die u opgaf voor uw komst naar België, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 18). Van het oude paspoort legt u bovendien enkel een foto van de voorpagina voor, waardoor over de inhoud van dat paspoort geen duidelijkheid bestaat. Ook hieruit zouden voorafgaande reizen naar Europa of elders, of zelfs een langdurig verblijf in het buitenland kunnen blijken.

*Dit vermoeden wordt versterkt omdat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent de door u voorgehouden reis naar Europa, op het paspoort na (CGVS p. 17), waar evenwel ook zaken instaan die uw verklaringen tegenspreken, waarop supra en infra gewezen. Daarom kan wat betreft de reisweg enkel afgegaan worden op uw verklaringen. Deze blijken evenwel elk detail te missen: u wist niet met welke vliegmaatschappij u reisde, wat de vluchttijden waren (zelfs bij benadering), waar u gedurende de overslag in Dubai ettelijke dagen verbleef, en wist geheel niets te zeggen over een familie met wie u mee gereisd zou zijn (CGVS p. 17). Dit valt allemaal maar zeer moeilijk te geloven, zeker omdat het naar uw eigen zeggen uw allereerste reis buiten Pakistan betrof (CGVS p. 17); op zo'n moment zou er toch iets moeten blijven hangen. Quod non.*

*Over het paspoort dat u integraal voorlegde (document 1) moet **ten tweede** worden vastgesteld dat het reeds gehaald zou zijn in maart 2017, en het visum in april 2017. Dit zou nog zijn voor het moment waarop volgens u uw problemen begonnen, namelijk mei-juni 2017 (CGVS 12). Dat u reeds een paspoort en een visum haalde nog voor de problemen waarom u het land zou verlaten zich voordeden, doet sterk twifelen aan de authenticiteit van uw verklaringen daaromtrent. U repliceert hieromtrent dat dit terug te voeren valt op de smokkelaar die het paspoort gehaald zou hebben (CGVS p. 18), waardoor het dan vals en geantidateerd zou zijn, maar er is supra al gewezen op de vermoedelijke authenticiteit van het paspoort. Dit ondergraaft de door u voorgehouden vrees voor vervolging fundamenteel, daar u geen andere individuele problemen aanhaalt dan deze beginnende meijuni 2017 (CGVS p. 25).*

*Ook de bepaalde verklaringen over uw huwelijk wijzen in de richting dat u het land al langer wou verlaten dan u voorhoudt. Zo zou u bij uw trouw "gesponsord" geweest zijn door u man die u zei om naar België te komen (CGVS p. 7). Het is ook maar vreemd dat u zonder meer toestemde om de tweede vrouw te worden van iemand die u nooit eerder zag en die in België woonde, en van wie u vervolgens nog twee jaar lang gescheiden zou leven zonder dat er concrete plannen bestonden om in de toekomst samen te gaan leven (CGVS p. 7, 8, 9). Dit valt niet zomaar weg te cijferen door louter naar cultureel verschillen te verwijzen. Het wijst in de richting dat het huwelijk mogelijk tot doel had om een komst naar België te faciliteren, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 9).*

Er dient **ten derde** ook getwijfeld te worden aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging omdat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig deed. U verklaart dat u het land binnenkwam op 24 augustus 2017 (CGVS p. 18), maar deed pas uw verzoek om internationale bescherming in de loop van december 2017. Gevraagd waarom u zo lang wachtte om uw verzoek te doen, stelde u dat veel stres had en eerst wou ontspannen (CGVS p. 19). Deze verklaring is maar weinig steekhoudend; door uw lange talmen deed u uw verzoek pas nadat het visum in uw paspoort verlopen was (geldig tot midden oktober 2017), wat allerminst zou helpen wat betreft stres gezien het daarbij horende risico op repatriëring, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Los hiervan is het bovendien ook zo dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra ze daartoe de kans heeft. Dat u hier maandenlang mee talmde louter omdat u wou ontspannen, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

**Ten vierde** zijn de verklaringen die u aflegt omtrent de problemen die u in Pakistan gekend zou hebben ook maar weinig overtuigend. U verklaart dat u gevaar liep omdat u tijdlang les gaf aan niet-Ahmadi kinderen. U zou hierover voor het eerst ingelicht zijn door de ouders van deze kinderen, en meteen daarop de lessen voor hen hebben stopgezet, in samenspraak met de ouders (CGVS p. 14). Hierna werd de confrontatie volgens u evenwel "ernstiger". Gevraagd wat er dan precies gebeurde, stelt u dat u naderhand met de dood bedreigd werd (CGVS p. 14). U concretiseert deze dreigementen evenwel niet verder, omschrijft hen steeds passief, en geeft ook aan dat u op geen enkel moment persoonlijk bedreigd bent geweest (CGVS p. 15). U spreekt daarop van een ernstige confrontatie, maar bent wederom erg vaag: er zouden mensen gezegd hebben dat het ongehoord was dat u niet-Ahmadi's onderwees, waardoor een dreiging tegen uw leven was (CGVS p. 16). Wederom is de voorgehouden dreiging helemaal niet concreet. Het is ook vreemd dat de dreigementen zouden toenemen net nadat u de lessen had stopgezet, wat u enkel kan verklaren door te stellen dat men u naderhand slecht gezind was (CGVS p. 14).

Dit sluit **ten vijfde** aan bij de vaststelling dat u voor de rest ook geen concrete problemen kan aanhalen die andere leden van de Ahmadi gemeenschap in uw dorp gekend zouden hebben. Anderen die les gaven zoals u kenden daar geen problemen mee, volgens u omdat ze geen les gaven aan niet-Ahmadi's (CGVS p. 15). Uw familie kende naderhand geen problemen (CGVS p. 16), alhoewel ze nochtans functies binnen de gemeenschap hebben (CGVS p. 25, 26). Gevraagd of er in het dorp bepaalde problemen aan de gang waren, verwijst u enkel naar de algemene discriminatie waar Ahmadi's in Pakistan mee te kampen hebben, en naar de segregatie van het kerkhof een decennium eerder (CGVS p. 13, 14, 25), maar kon u niet verwijzen naar bijvoorbeeld beschadigingen van de moskee van de Ahmadi's, of andere minder ernstige incidenten (CGVS p. 13, 14). Zelfs kende u voor de aangehaalde dreigementen geen problemen, bijvoorbeeld op school (CGVS p. 10, 25).

Samen genomen dient dus vastgesteld te worden dat er reden zijn om aan te nemen dat u het land reeds wou verlaten nog voor de problemen die u aanhaalt zich zouden hebben voorgedaan, dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig deed, dat de problemen die u aanhaalt maar weinig aannemelijk zijn, en dat u voor het overige geen ernstige geïndividualiseerde vrees aanhaalt.

Wat betreft uw profiel als praktiserende Ahmadi, dient dit als geloofwaardig beschouwd te worden. Het is ook niet onaannemelijk dat u inderdaad koranlessen gaf. U geeft evenwel zelf aan dat andere mensen die hetzelfde deden in uw streek, hierdoor niet in de problemen kwamen (CGVS p. 15). Hierdoor kan vermoed worden dat u niet louter op basis van het door u aangemeten profiel in de problemen zou komen bij terugkeer naar Pakistan. Aangezien uw beweringen omtrent de problemen na het lesgeven aan niet-Ahmadi's niet aannemelijk zijn bevonden, dient daarom besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Pakistan deze functie terug zou kunnen opnemen.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

*Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

*Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.*

*Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift

#### 2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, 48/7 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM.

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddoel om haar als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) voor verder onderzoek.

### 2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: een attest van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap (stuk 2) en een brief van haar raadsman d.d. 13 augustus 2018 (stuk 3).

### 2.3. Beoordeling

#### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan als Ahmadi te worden vervolgd in Pakistan. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoekster er niet in geslaagd is in haar hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Vooreerst blijkt uit het geheel van de door verzoekster afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken dat zij niet geheel voldaan heeft aan de medewerkingsplicht daar i) er ernstige redenen zijn om te vermoeden dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar paspoort(en), mogelijk in een poging om haar verplaatsingen voor haar komst naar België verborgen te houden; ii) dit vermoeden wordt versterkt omdat zij, op het paspoort na waar ook zaken in staan die haar verklaringen tegenspreken, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent de door haar voorgehouden reis naar Europa; iii) de vaststelling dat verzoekster reeds een paspoort en visum haalde nog voor haar problemen waarvoor zij haar land van herkomst moest verlaten zich voordeden, sterk doet twijfelen aan de aan de authenticiteit van haar verklaringen daaromtrent; iv) haar verklaringen over haar huwelijk in de richting wijzen dat zij het land al langer wou verlaten dan zij voorhoudt; v) er getwijfeld kan worden aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging omdat zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig deed; vi) zij weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent haar voorgehouden problemen in Pakistan, en (v) zij geen concrete problemen kan aanhalen die andere leden van de Ahmadi gemeenschap in haar dorp zouden gekend hebben. Wat betreft haar profiel als praktiserende Ahmadi wordt dit als geloofwaardig beschouwd en is de commissaris-generaal van mening dat het niet onaannemelijk is dat zij inderdaad koranlessen gaf, maar stelt hij dat verzoekster niet louter op basis van het door haar aangemeten profiel in de problemen zou komen bij terugkeer naar Pakistan en – nu haar beweerde problemen na het lesgeven aan niet-Ahmadi's ongeloofwaardig worden geacht – zij bij een terugkeer naar Pakistan deze functie terug zou kunnen opnemen. Voorts is de commissaris-generaal van mening dat de door haar voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek in positieve zin zouden kunnen doen ombuigen.

2.3.2.2. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.3.1. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap*" van 2 mei 2018 en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, zie administratief dossier map 'Landeninformatie') en uit de door verzoekster bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. Gelet op de discriminatoire maatregelen, waaronder het besluit XX van 28 april 1984 dat de blasfemiewet van het Pakistaanse strafwetboek strenger heeft gemaakt, kan de Ahmadi geloofsgemeenschap te kampen hebben met gerichte aanvallen, aanklachten vanwege blasfemie en discriminatie in het openbaar leven. Hierin wordt nog gesteld dat, hoewel de vervolging van Ahmadi's is toegenomen in 2017 en de moorden ononderzocht blijven, het geweldsniveau waarmee Ahmadi's worden geconfronteerd enigszins wordt beperkt door hun relatief hoge sociaaleconomische status, alsook het feit dat ze meestal niet worden geïdentificeerd als Ahmadi's op basis van hun uiterlijk. Bovendien blijkt uit raadpleging van Pakistaanse kranten, de berichten van de Pakistaanse Ahmadiyya-gemeenschap en het rapport van de Noorse asieliinstanties van 2014 dat lokale personen die een positie bekleden en een zeker aanzien genieten in de gemeenschap, zoals zakenlui, artsen en advocaten, het meeste risico riskeren om het slachtoffer te worden van een doelgerichte aanval of moord.

De aanvallen en bedreigingen van de Ahmadi blijkt uit te gaan van niet-statelijke actoren en UNHCR stelt vast dat de overheid weinig tot niet optreedt tegen haatpredikers, kranten en tijdschriften die bijdragen aan het verspreiden van haat tegen de Ahmadiyya-gemeenschap en anti-ahmadi propaganda zelfs tolereert en vergoelijkt.

Anderzijds kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat Ahmadi in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal, die in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, naast het standpunt van het UNHCR eveneens tal van rapporten alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, volgt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak (*"depending on the individual circumstances of the case"*, UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan"* van januari 2017).

Verzoekster gaat in haar verzoekschrift op uitgebreide wijze in op de (recente ontwikkelingen in de) situatie van de Ahmadiyyagemeenschap in Pakistan, op de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan en op recente veiligheidsincidenten. De informatie die verzoekster citeert is echter niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. De Raad stelt immers vast dat de door verzoekster geciteerde informatie in dezelfde lijn ligt en zelfs ten dele dezelfde informatie betreft als de door verweerder bijgebrachte informatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift meermaals aanhaalt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de meest recente informatie, met name de COI Focus *"Pakistan. De Ahmadiyya-gemeenschap"* van 2 mei 2018, kan zij allerminst gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met alle informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaronder deze COI Focus.

Waar in het verzoekschrift het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken C-71/11 en C-99/11 van de *"Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z"* van 5 september 2012 wordt aangehaald en verzoekster aanvoert dat Ahmadi's worden vervolgd omwille van het belijden van hun geloof op grond van de Pakistaanse wetgeving, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest Y en Z antwoord gaf op een prejudiciële vraag die haar gesteld werd door het *"Bundesverwaltungsgericht"* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie concludeerde dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan bijgevolg evenmin worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en niettegenstaande de wettelijke voorschriften die het verzoekschrift aanhaalt, op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande moet verzoeksters vrees individueel worden beoordeeld.

2.3.2.3.2. Er dient met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter te worden vastgesteld dat verzoekster er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

2.3.2.3.3. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst terecht op het vermoeden dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar paspoort(en). De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt:

*“Ten eerste zijn er ernstige redenen om te vermoeden dat u de Belgische asielinstanties niet de waarheid vertelde over uw paspoort(en), mogelijk in een poging om uw verplaatsingen voor uw komst naar België verborgen te houden (die immers kunnen blijken uit zaken in uw paspoort zoals visums en stempels). U verklaarde namelijk dat u in Pakistan nooit een paspoort had gehad, tot het moment dat de mensensmokkelaar er een voor u haalde met het oog op uw komst naar België in 2017 (CGVS p. 17). Naderhand stuurde u evenwel een foto van een oud paspoort na, wat er op wijst dat u weldegelijk een eerder paspoort hebt gehad (document 8). Bovendien dient hierover te vastgesteld te worden dat het volgnummer van het oude paspoort (BP4180911) en het volgnummer van het paspoort dat de smokkelaar bekomen zou hebben (BP4180912) perfect volgen op elkaar. Beide paspoorten (alook uw identiteitskaart, document 2) hebben bovendien dezelfde pasfoto. Dit alles doet vermoeden dat het paspoort dat u voorlegde (document 1) helemaal niet door een smokkelaar werd bekomen, maar daarentegen een authentiek paspoort betreft (mogelijk met gebruik van de foto die in de databank van de Pakistaanse autoriteit zit; beide paspoorten zijn biometrische e-paspoorten), en dat u hierover leugenachtige verklaringen aflegt in een poging uw gaan en staan voorafgaand aan uw asielaanvraag voor het CGVS te verbergen. Er staan bijvoorbeeld een aantal in- en uitreisstempels in uw paspoort die gedateerd zijn voor de datum die u opgaf voor uw komst naar België, waar u ook op gewezen werd gedurende het onderhoud (CGVS p. 18). Van het oude paspoort legt u bovendien enkel een foto van de voorpagina voor, waardoor over de inhoud van dat paspoort geen duidelijkheid bestaat. Ook hieruit zouden voorafgaande reizen naar Europa of elders, of zelfs een langdurig verblijf in het buitenland kunnen blijken.*

*Dit vermoeden wordt versterkt omdat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen omtrent de door u voorgehouden reis naar Europa, op het paspoort na (CGVS p. 17), waar evenwel ook zaken instaan die uw verklaringen tegenspreken, waarop supra en infra gewezen. Daarom kan wat betreft de reisweg enkel afgegaan worden op uw verklaringen. Deze blijken evenwel elk detail te missen: u wist niet met welke vliegtuigmaatschappij u reisde, wat de vluchttijden waren (zelfs bij benadering), waar u gedurende de overslag in Dubai ettelijke dagen verbleef, en wist geheel niets te zeggen over een familie met wie u mee gereisd zou zijn (CGVS p. 17). Dit valt allemaal maar zeer moeilijk te geloven, zeker omdat het naar uw eigen zeggen uw allereerste reis buiten Pakistan betrof (CGVS p. 17); op zo'n moment zou er toch iets moeten blijven hangen. Quod non.”*

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift dat zij toch over de brug gekomen is met de kopie van haar voormalig paspoort en dat noch haar identiteit, noch haar nationaliteit, noch haar religie wordt betwist, doch weerlegt hiermee op geen enkele manier het geuite vermoeden dat verzoekster niet de waarheid vertelde over haar paspoort(en), mogelijk in een poging om haar verplaatsingen voor haar komst naar België verborgen te houden.

2.3.2.3.4. Voorts overweegt de commissaris-generaal op goede gronden: *“Over het paspoort dat u integraal voorlegde (document 1) moet ten tweede worden vastgesteld dat het reeds gehaald zou zijn in maart 2017, en het visum in april 2017. Dit zou nog zijn voor het moment waarop volgens u uw problemen begonnen, namelijk mei-juni 2017 (CGVS 12). Dat u reeds een paspoort en een visum haalde nog voor de problemen waarom u het land zou verlaten zich voordeden, doet sterk twijfelen aan de authenticiteit van uw verklaringen daaromtrent. U repliceert hieromtrent dat dit terug te voeren valt op de smokkelaar die het paspoort gehaald zou hebben (CGVS p. 18), waardoor het dan vals en geantidateerd zou zijn, maar er is supra al gewezen op de vermoedelijke authenticiteit van het paspoort. Dit ondergraaft de door u voorgehouden vrees voor vervolging fundamenteel, daar u geen andere individuele problemen aanhaalt dan deze beginnende meijuni 2017 (CGVS p. 25).*

Ook de bepaalde verklaringen over uw huwelijk wijzen in de richting dat u het land al langer wou verlaten dan u voorhoudt. Zo zou u bij uw trouw “gesponsord” geweest zijn door u man die u zei om naar België te komen (CGVS p. 7).

Het is ook maar vreemd dat u zonder meer toestemde om de tweede vrouw te worden van iemand die u nooit eerder zag en die in België woonde, en van wie u vervolgens nog twee jaar lang gescheiden zou leven zonder dat er concrete plannen bestonden om in de toekomst samen te gaan leven (CGVS p. 7, 8, 9). Dit valt niet zomaar weg te cijferen door louter naar culturele verschillen te verwijzen. Het wijst in de richting dat het huwelijk mogelijk tot doel had om een komst naar België te faciliteren, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 9).

Er dient **ten derde** ook getwijfeld te worden aan de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging omdat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig deed. U verklaart dat u het land binnenkwam op 24 augustus 2017 (CGVS p. 18), maar deed pas uw verzoek om internationale bescherming in de loop van december 2017. Gevraagd waarom u zo lang wachtte om uw verzoek te doen, stelde u dat veel stres had en eerst wou ontspannen (CGVS p. 19). Deze verklaring is maar weinig steekhoudend; door uw lange talmen deed u uw verzoek pas nadat het visum in uw paspoort verlopen was (geldig tot midden oktober 2017), wat allerm minst zou helpen wat betreft stres gezien het daarbij horende risico op repatriëring, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 19). Los hiervan is het bovendien ook zo dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra ze daartoe de kans heeft. Dat u hier maandenlang mee talmde louter omdat u wou ontspannen, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

**Ten vierde** zijn de verklaringen die u aflegt omtrent de problemen die u in Pakistan gekend zou hebben ook maar weinig overtuigend. U verklaart dat u gevaar liep omdat u tijdlang les gaf aan niet-Ahmadi kinderen. U zou hierover voor het eerst ingelicht zijn door de ouders van deze kinderen, en meteen daarop de lessen voor hen hebben stopgezet, in samenspraak met de ouders (CGVS p. 14). Hierna werd de confrontatie volgens u evenwel "ernstiger". Gevraagd wat er dan precies gebeurde, stelt u dat u naderhand met de dood bedreigd werd (CGVS p. 14). U concretiseert deze dreigementen evenwel niet verder, omschrijft hen steeds passief, en geeft ook aan dat u op geen enkel moment persoonlijk bedreigd bent geweest (CGVS p. 15). U spreekt daarop van een ernstige confrontatie, maar bent wederom erg vaag: er zouden mensen gezegd hebben dat het ongehoord was dat u niet-Ahmadi's onderwees, waardoor een dreiging tegen uw leven was (CGVS p. 16). Wederom is de voorgehouden dreiging helemaal niet concreet. Het is ook vreemd dat de dreigementen zouden toenemen net nadat u de lessen had stopgezet, wat u enkel kan verklaren door te stellen dat men u naderhand slecht gezind was (CGVS p. 14).

Dit sluit **ten vijfde** aan bij de vaststelling dat u voor de rest ook geen concrete problemen kan aanhalen die andere leden van de Ahmadi gemeenschap in uw dorp gekend zouden hebben. Anderen die les gaven zoals u kenden daar geen problemen mee, volgens u omdat ze geen les gaven aan niet-Ahmadi's (CGVS p. 15). Uw familie kende naderhand geen problemen (CGVS p. 16), alhoewel ze nochtans functies binnen de gemeenschap hebben (CGVS p. 25, 26). Gevraagd of er in het dorp bepaalde problemen aan de gang waren, verwijst u enkel naar de algemene discriminatie waar Ahmadi's in Pakistan mee te kampen hebben, en naar de segregatie van het kerkhof een decennium eerder (CGVS p. 13, 14, 25), maar kon u niet verwijzen naar bijvoorbeeld beschadigingen van de moskee van de Ahmadi's, of andere minder ernstige incidenten (CGVS p. 13, 14). Zelfs kende u voor de aangehaalde dreigementen geen problemen, bijvoorbeeld op school (CGVS p. 10, 25).

Samen genomen dient dus vastgesteld te worden dat er reden zijn om aan te nemen dat u het land reeds wou verlaten nog voor de problemen die u aanhaalt zich zouden hebben voorgedaan, dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig deed, dat de problemen die u aanhaalt maar weinig aannemelijk zijn, en dat u voor het overige geen ernstige geïndividualiseerde vrees aanhaalt."

Verzoekster beklemtoont dat haar religie niet betwist wordt noch dat zij Koranlessen gaf en betwist waar in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat zij zonder risico op vervolging koranlessen kan geven omdat zij aangeeft dat andere mensen die hetzelfde deden in haar streek hierdoor niet in de problemen kwamen. Verzoekster herhaalt dat zij, in tegenstelling tot de andere in haar dorp, ook aan niet-Ahmadi's lessen gaf waardoor zij in de problemen kwam.

Verzoekster gaat met haar betoog er echter volledig aan voorbij dat, ofschoon inderdaad geloof wordt gehecht aan haar profiel als praktiserende Ahmadi en het evenmin onaannemelijk werd geacht dat zij koranlessen gaf, evenwel geen geloof wordt gehecht aan haar beweringen omtrent de problemen na het lesgeven aan niet-Ahmadi's. Met het louter volharden in de door haar aangevoerde problemen weerlegt zij in geen geval de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat (i) de vaststelling dat verzoekster reeds een paspoort en visum haalde nog voor haar problemen waarvoor zij haar land van

herkomst moest verlaten zich voordeden, sterk doet twifelen aan de authenticiteit van haar verklaringen daaromtrent; (ii) haar verklaringen over haar huwelijk in de richting wijzen dat zij het land al langer wou verlaten dan zij voorhoudt; (iii) er getwijfeld kan worden aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging omdat zij haar verzoek om internationale bescherming laattijdig deed; en (iv) zij weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent haar voorgehouden problemen in Pakistan daar zij de dreigementen niet kon concretiseren en erg vaag bleef.

Waar verzoekende partij bij haar verzoekschrift een attest voegt van de Ahmadi-gemeenschap in België evenals een brief van haar raadsman d.d. 13 augustus 2018, merkt de Raad vooreerst op dat deze stukken reeds aan het administratief dossier werden toegevoegd en de commissaris-generaal deze stukken dan ook bij zijn beoordeling van het verzoek om internationale bescherming heeft betrokken. De Raad stelt voorts samen met verweerder vast dat de heer I.A., hoofd van de Ahmadi gemeenschap in België, slechts op zeer algemene wijze bevestigt dat verzoekster een Ahmadi is van geboorte, een actief lid is van de gemeenschap in Pakistan, koranlessen geeft en een actief lid is van de gemeenschap in België. Uit het stuk blijkt daarnaast op geen enkele wijze dat verzoekster koranlessen gaf aan niet-Ahmadi, noch dat zij hierdoor enige vervolging heeft ondergaan of problemen kende in Pakistan. Er wordt in dit attest geen enkele concrete toelichting gegeven betreffende het activisme van verzoekster in Pakistan en België en de eventuele problemen die verzoekster heeft gekend in haar land van herkomst. Het door verzoekster neergelegde attest kan haar bewering Pakistan te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging omwille van het geven van koranlessen aan niet Ahmadi-kinderen bijgevolg niet staven.

De verwijzing van verzoekster naar recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin geoordeeld wordt dat de Belgische asielinstanties voldoende aandacht moeten besteden aan dergelijke attesten van de Belgische Ahmadi-gemeenschap (EHRM, "*Basra t. België*" nr. 47232/17 van 13 september 2018), doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in deze zaak omtrent de afgelegde verklaringen, de overgelegde stukken en aan de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster.

Niets wijst er op dat verzoekster bij een terugkeer naar Pakistan haar religie niet op dezelfde manier zou kunnen beleven en dat zij niet terug koranlessen zou kunnen geven. In tegenstelling tot wat verzoekster impliceert, wordt van haar helemaal niet verwacht dat zij van haar godsdienstige handelingen zou afzien om vervolging te vermijden in Pakistan, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Y. en Z., dat hoger reeds aan bod kwam, benadrukte. Verzoekster maakt echter geenszins aannemelijk dat zij, zoals beargumenteerd in het verzoekschrift, een gegronde vrees voor vervolging koestert louter omwille van haar profiel als praktiserende Ahmadi. Het is aan verzoekster om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens *in concreto* aannemelijk te maken, waar zij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar de algemene situatie van Ahmadi in Pakistan en meer specifiek in haar herkomstregio, te weten het dorp Pindi Bagho, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De Raad benadrukt samen met verweerder in zijn verweernota dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt waarbij rekening wordt gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De verwijzing in het verzoekschrift dat een groot aantal Ahmadi's uit haar dorp naar België gevlucht zijn en door het CGVS als vluchteling werden erkend, kunnen verzoeksters geloofwaardigheid niet herstellen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar dorp en het bijbrengen van getuigenissen van Ahmadi's uit haar dorp die erkend vluchteling zijn, volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen die zij omwille van haar religie en het geven van koranlessen aan niet-Ahmadi kinderen zou hebben gekend, in gebreke.

De opmerking van verzoekster dat er in de COI Focus van mei 2018, in navolging van UNHCR, bevestigd wordt dat er geen intern hervestigingsalternatief bestaat voor Ahmadi's in Pakistan, is te dezen niet dienstig daar *in casu* helemaal geen gewag wordt gemaakt van een mogelijk intern hervestigingsalternatief.

2.3.2.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van voormeld artikel, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan Security Situation*" van augustus 2017) en de aan de verweernota gevoegde update van de reeds aan het administratief dossier gevoegde informatie (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan Security Situation*" van oktober 2018) dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER